

A Prelátus 2012. májusi levele

„Május hónapja elsősorban arra hívja fel a figyelmünket, hogy Szűz Mária folyamatosan jelen van az Egyház és minden egyes keresztény életében” - írja a Prelátus májusi levelében.

2012.05.08.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Május beköszönte mindig különleges örömmel tölti el a lelkünket. A húsvéti örömhöz hozzáadódik az a

néhány hét, amelyet számos országban különleges módon a Szűzanyának szentelünk. Hogy is ne töltené el örömmel a gyermekeket, amikor különösen és közelebbről érzik édesanyjuk jelenlétét? Ennek így kell lennie. Amint egy ókori egyházi író fogalmazott, Szent Erzsébetnél tett látogatása során Szűz Mária „nyelvéből – mint egy forrásból – (...) isteni adományok folyója tört elő. Valóban, ahol megjelenik *akegyelemmel teljes*, mindent öröm tölt el”.[1]

Ma Veletek együtt szeretnék újra feleleveníteni néhány okot, amely az év ötödik hónapjában örömré és hálára indít. Már az első nap, munkás Szent József ünnepe – amelyet épp ma ünneplünk – valódi *gaudium*, öröm pillanata azon nők és férfiak számára, akiknek hozzánk hasonlóan a szakmai munkában és a mindennapi tennivalókon keresztül kell szentté válniuk és

apostolkodniuk. Emlékszem, mennyire örült az Atyánk, amikor először ünnepeltük meg ezt a liturgikus emléknapot, hiszen – amint egy szentbeszédében fogalmazott – ***ez az ünnep, amely mintegy a munka isteni értékének szentté avatása, megmutatja, hogyan visszhangzanak az Egyházban, annak közösségi és nyilvános életében az Evangélium azon alapigazságai, amelyeket Isten szándéka szerint a mai korunkban különösen fontolóra kell venni.***[2]

Munkás Szent József ünnepe arra buzdít, hogy ne veszítsük szem elől a szent pátriárka hosszú éveken keresztül végzett munkájához hasonló becsületes, jól végzett szakmai feladatok természetfeletti értékét. Ennek elengedhetetlen feltétele, hogy munkánkat természetfeletti és emberi tökéletességgel végezzük, vagyis arra

vágyva, hogy általa dicsőítsük Istent és szolgáljuk a felebarátainkat, függetlenül attól, hogy a társadalom milyen értéket tulajdonít neki. Hányszor hallottam Szent Josemariát arról beszélni, hogy az emberi munka isteni értéke attól az Isten iránti szeretettől függ, amellyel végezzük, és attól a szolgálatkészségtől, amellyel elkezdjük és befejezzük!

Megragadom az e levél kínálta alkalmat, hogy arra kérjelek, imádkozzatok a Prelatúra 35 diakónusáért, akiket négy nap múlva szentelek pappá. Az ezt megelőző években mindegyikük mindent megtett azért, hogy szentté váljon és apostolkodjon civil foglalkozása területén. Mostantól kezdve a papi munka úgymond *szakmai hivatásukká* válik, és ennek szentelik a nap minden óráját, mérhetetlen örömet érezve afelett, hogy az Úr eszközül használja őket, hogy a

megváltást minden lélekre kiárassza. Imádkozzunk, hogy szent, nagy tudású, vidám és a természetfeletti téren sportos papok legyenek, épp ahogy Szent Josemaría kívánta:**pap papok, száz százalékgig papok.**[3]

Nagy örömmel töltött el az az út is, amelynek keretében Húsvét első hetében Kamerunban jártam, ebben az országban, amely oly sok reményt nyújt az Egyháznak Afrikában és az egész világon. Ugyanígy örömforrás volt az a néhány nap, amelyet Pamplonában töltöttem a Navarrai Egyetemi Klinika fennállásának ötvenedik évfordulója alkalmából. Az elmúlt ötven év során rengetegen – orvosok, ápolók, adminisztratív alkalmazottak – szentelték magukat annak, hogy keresztény szellemiséggel gondoskodjanak a betegekről, és betegek ezrei nyerték vissza egészségüket, tanulták meg felajánlani Istennek szenvedéseiket, néhányan a halálukat, szorosan

egyesülve Krisztussal a Kereszten.
Teljes lelkemből hálát adok Istennek
– és tegyetek így velem együtt Ti is –
azért, hogy Szent Josemaría törődése
a betegekkel, amely a Mű kezdeteitől
fogva, sőt már korábban is
megnyilvánult, testet öltött ebben a
nagyszabású, az Alapítónk által
személyesen ösztönzött projektben,
akárcsak sok egyéb hasonló
kezdeményezésben, amelyek az évek
során számos országban
megvalósultak.

Gyermekeim, május hónapja
azonban elsősorban arra hívja fel a
figyelmünket, hogy Szűz Mária
folyamatosan jelen van az Egyház és
minden egyes keresztény életében.
Mi sem logikusabb tehát, mint hogy
igyekezzünk az elkövetkező heteket
lelki és apostoli szempontból a lehető
leggyümölcsözőbbé tenni.

Először egy nagyon kedves, Szűz
Máriához kapcsolódó szokásról

szeretnék szót ejteni: a májusi
zarándoklatról. Holnap, május 2-án
lesz az évfordulója az első
zarándoklatnak, amelynek keretében
1935-ben Szent Josemaría és két fia a
sonsolesi kegyhelyen imádkozott,
egyúttal meghonosítva ezt a Szűz
Máriához kapcsolódó szokást a
Műben. Azóta az Atyánk példájára
hány ezer kápolna és kegyhely vált
áhítatos zarándoklatok célpontjává
az egész világon! Kérjük ezért az
Atyánkat, hogy a zarándoklatot az
óra jellemző összeszedett módon, a
Szűzanyába vetett bizalommal és
apostoli lelkülettel végezzük, és
hívjuk el magunkkal egy-egy
barátunkat, munkatársunkat vagy
családtagunkat, hogy így együtt
mutassuk ki gyermeki szeretetünket
a Szűzanya iránt.

A hónap közepe táján lesz a fatimai
Szűz Mária ünnepe, valamint annak
a kilencednek az évfordulója,
amellyel Szent Josemaría 1970-ben a

guadalupei Szűzanyához fordult: e két emléknek arra kell indítania minket, hogy nagy gonddal végezzük az elmélkedő és szóbeli imádságainkat, különös tekintettel a rózsafüzérre, amelyet olyannyira ajánlott a Szűzanya a három kis pásztornak. Legyünk szentül nagyratörőek apostoli szándékainkban, kérjük Szűz Mária közbenjárását az Egyházért és a Pápáért, a *hit* évének gyümölcseiért – amelyre már most készülünk – és a keresztény élet megújulásáért az egész világon.

17-én – amely idén egybeesik az Úr mennybemenetelének ünnepével – lesz az Atyánk boldoggá avatásának huszadik évfordulója. A kegyelem óriási csodáinak emlékeit idézi fel bennünk ez a nap, amelyben oly nagy része volt Boldog II. János Pálnak és szeretett don Álvarónknak! Milyen kiváló alkalom ez arra, hogy még hálásabbak legyünk Istennek, és

hogy még nagyobb elhatározással akarjuk követni annak példáját, akit a Menny hűséges eszközül választott ki az Opus Dei alapítására!

A hónap ezt követő napjaiban a Szűzanyával együtt készülhetünk Pünkösöd ünnepére, amely idén május 27-ére, vasárnapra esik. Szent Josemaría arra buzdított, hogy az előkészület napjaiban vagy az ünnepet követően személyes módon éljük meg a Szentlélekhez intézett tizedet. Különösen fontos, hogy e napokban nagyon közel legyünk a Szűzanyához, hogy megtanuljunk tőle bensőségebb kapcsolatba kerülni a lelkünket megszentelő Szentlélekkel.

Néhány hete – arról elmélkedve, hogy Szűz Mária a jeruzsálemi cenákulumban az apostolokkal és a szent asszonyokkal együtt várta a Vigasztaló eljövetelét – XVI. Benedek megjegyezte, hogy **Máriával veszi**

kezdetét Jézus földi élete és az egyház élete egyaránt.[4] Isten úgy akarta, hogy Fia Szűz Mária tiszta méhében öltön testet, és maga az Úr adta őt nekünk édesanyánkként a Kereszt tövében. Ezért amikor az első tanítványok összegyűltek a cenákulumban, hogy együtt várják a megígért Vigasztalót, Szűz Mária ott volt velük, és imádkozva esdekelt „a Szentlélek ajándékáért, aki az angyali üdvözetkor őt már beárnyékolta”.[5]

A Pápa figyelmeztet rá, hogy **Isten Anyjának jelenléte a Tizenegy körében a Mennybemenetel után nem pusztán egy megtörtént eseményről készült történeti feljegyzés, hanem értékes jelentést hordoz, hiszen Mária megosztja velük azt, ami a legértékesebb az életében: Jézus élő emlékét, az imádságban; megosztja velük e Jézustól kapott küldetést:**

megőrizni Jézus emlékét és így megőrizni a jelenlétét.[6]

Nem nehéz elképzelni, hogy az Úr mennybemenetele és a Szentlélek eljövetele közötti időszakban a tanítványok, Jézus anyja mellett maradván, nagy áhítattal hallgatták, ahogy a szívében őrzött emlékekről mesélt nekik: az Ige megtestesüléséről, Jézus születéséről Betlehemben, a Heródes-féle üldözést követő bizonytalan hónapokról, a munkával töltött évekről, a názáreti életről, az Úr nyilvános működésének boldog pillanatairól, az igehirdetésről és a csodákról, Jézus kínszenvedésének, halálának és temetésének szomorú pillanatairól, majd a feltámadás örömről, az Úr megjelenéseiről Júdeában és Galileában, valamint a Mester utolsó útmutatásairól... Szűz Mária csodálatos élményein keresztül a Szentlélek fokozatosan

felkészítette az apostolokat és a többi tanítványt a Pünkösöd teljességére.

Gyermekeim, milyen csodás iskola a cenákulum! Az imádság iskolája, amelyben Szűz Mária tanításának nincs párja. Ő ***az imádság mesternője***^[7] – fogalmazott az Atyánk –, és egyben ***a rejtett és csöndes áldozat mesternője***.^[8] A Szűzanya figyel a Vigasztaló sugallataira, és megtanítja az elsőeknek, hogy az összeszedett imádságban meghallják Isten szavát. **Jézus Anyját tisztelni az Egyházban ezért annyit jelent, mint megtanulni imádkozó közösségnek lenni: ez az egyik lényeges vonás, amelyet Apostolok cselekedeteiben (vö. *ApCsel* 2,42) felvázolt keresztény közösség első leírásában olvashatunk. Gyakran folyamodunk az imádsághoz nehézségek idején, személyes problémák kapcsán, amelyek arra indítanak, hogy az Úrhoz**

forduljunk fényért, vigaszért és segítségért. Mária arra hív, hogy tárjuk szélesebbre az imádság kereteit, ne csak szükség esetén forduljunk Istenhez és ne csak saját magunkért, hanem egyhangú, kitartó és hűséges imádsággal is, egy szívvel-lélekkel (vö. *ApCsel* 4,32).[9]

Szűz Mária ezt a küldetést bízza azokra, akik hűséges gyermekei akarnak lenni: megtanítani másokat arra, hogy minden pillanatban Istenhez forduljanak, ne csak a sürgős szükségletek vagy nehézségek idején. Ahogy Szent Josemaría írta,*egyesek számára ismerősnek, mások számára újnak tűnik, de mindenkinek fáradságos út ez. Mégis (...) nem szűnők meg hirdetni, hogy feltétlenül szükséges, hogy imádkozó emberek legyünk: mindig, minden alkalommal és a legkülönbözőbb körülmények között, mert Isten*

sosem hagy el minket. Nem keresztény magatartás, ha Isten barátságára csak végső menedékként gondolunk. Vagy talán normálisnak tartjuk azt, ha mellőzzük és elfelejtjük azokat az embereket, akiket szeretünk? Természetesen nem. Szavaink, vágyaink, gondolataink folyton azokra irányulnak, akiket szeretünk: állandóan jelen vannak. Ugyanígy van ez Istennel is.[10]

Így viselkedett mindig a Szűzanya. A Golgotán, a Kereszt tövében imádkozik. Ez nem új nála. Így tett mindig, miközben a kötelességeit teljesítette és az otthonáról gondoskodott. A földi dolgok közepette Istenre figyelt. Krisztus (...) azt akarta, hogy Anyja is – a legmagasztosabb teremtmény, kegyelemmel teljes – megerősítsen bennünket abban a törekvésünkben, hogy

tekintetünket mindig az isteni szeretetre irányítsuk.[11]

Szűz Mária most a Mennyből – amelynek dicsőségébe felvétetett testestül-lelkestül – követi nagyon közélről minden egyes gyermeke minden lépését, szó szerint teljesítve a feladatot, amelyet Jézus Szent János személyében bízott rá: *Asszony, nézd, a fiad.*[12] **Bízzuk rá személyes és egyházi életünk valamennyi szakaszát** – ajánlja XVI. Benedek –, **köztük a Mennybe való átköltözésünket életünk végén.** Mária felhívja figyelmünket az ima szükségességére és megmutatja nekünk, hogy csakis a Fiával való állandó, bensőséges, szeretetteljes kapcsolat által válunk képessé arra, hogy önmagunkból kilépve bátran eljussunk a föld végső határáig és mindenütt hirdessük az Úr Jézust, a világ Megváltóját.

[13]

Az Üdvözlégyben az Atyánkra jellemző napi áhítattal imádkozzuk, hogy *az Úr van teveled?* Milyen kitartóan kérjük a Szűzanyát, hogy segítsen kihasználnunk a Szentlélek ajándékait és gyümölcseit?

Tegyétek továbbra is magatokévá a szándékaimat, amelyek összefoglalhatóak az Egyházért, a Pápáért, a papokért és szerzetesekért, valamint az egész keresztény nép szentségéért való intenzív imádságban. Szűz Mária közbenjárására kérjük a Szentlelket, hogy mindenkiben, pásztorokban és hívekben egyaránt élessze fel a vágyat arra, hogy minden pillanatban Isten szent akaratát teljesítsék.

Tartsatok velem, amikor néhány nap múlva Szlovákiába utazom: hogy az Opus Dei szellemisége ott is egyre jobban elterjedjen, és mindenütt terjessze az Egyház iránti szeretetet,

valamint a vágyat a mindennapi
tennivalók révén való
megszentelődés és megszentelés
iránt. El sem tudjátok képzelni,
milyen kitartó áhítattal imádkozott
az Atyánk ezért az országért 1968-
ban, amikor az megpróbálta lerázni
magáról a marxizmus igáját.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2012. május 1.

[1] PSZEUDO CSODATÉVŐ SZENT
GERGELY: *II. szentbeszéd az angyali
üdvözletről* [2] SZENT JOSEMARÍA: *Es
Cristo que pasa (Krisztussal
találkozni)*, 52

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Pap
mindörökké* című szentbeszéd, 1973.
április 13.

[4] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2012. március 14.

[5] II. VATIKÁNI ZSINAT: *Lumen
Gentium* dogmatikus konstitúció, 59

[6] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2012. március 14.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 502

[8] *Ugyanott*, 509

[9] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2012. március 14.

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
247

[11] *Ugyanott*, 241

[12] *Jn* 19,26

[13] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2012. március 14.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2012-majusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-majusi-levele/)
(2025.08.10.)